

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ ΚΑ'.

ΛΑΪΣ Η ΚΟΡΙΝΘΙΑ.

Υπό Α. Δεβίου.

(βιβλιογραφία).

I

Γνωστή είναι ἡ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ ὀφθαλμικὸν λατρεία τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, ἡ πολλακίς μέχρις ἀποθεώσεως ἀνυψωθείσα.

Ἀπαράμιλλος τύπος κλονῆς σώματος καὶ πνεύματος, ἦν ἡ περὶφημοτάτη Λαΐς, ἡ Κορινθία ἐπικληθεῖσα, ἡ ὁποία κατὰ τινὰς μὲν ἦν Σικελιώτις, κατὰ δὲ τὸν κ. Δεβίου Αἰγινήτις.

Ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις μεγάλως ἐπέδρασεν εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, συνετέλεξεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ θαυμασίου αὐτῆς κάλλους· εἶχε δὲ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς ἡγεμόνας, φιλοσόφους, καλλιτέχνας καὶ πλείστους ἐπισημότητας τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου κόσμου.

Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Ἀλκίφρονος εὐρηται ἀπόσπασμα γλαφυρωτάτης περὶ τῆς φήμης καὶ τοῦ κάλλους τῆς Λαΐδος ἐπιστολῆς, ἥτις ἐπιγράφεται. «*Αἰ ἐν Κορίνθῳ ἐταίραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.*» Τὸ δικηζόμενον τοῦτο ἀπόσπασμα ἔχει οὕτως:

«Ὅκ ἐπέθεσθε τὰ νεώτερα νῦν πράγματα: Ὅκ ἠκούσατε καινὸν ἑταίρας ὄνομα; Ὅ! πόσον ἡμῖν ἐπιτετεύχισται χοῦμα, Λαΐς ὑπὸ Ἀπελλοῦ τοῦ ζωγράφου θηριοτροφηθεῖσα. Ἀθλαί, κλείσατε τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν, μᾶλλον δὲ καὶ ἑαυτάς· ἀποκλείσατε· μία νῦν ἐστὶν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα γυνή, μία Λαΐς ἐν τοῖς κουρείοις, Λαΐς ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐν τῇ βουλῇ· πανταχῇ πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλους τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις Λαΐς. Εἰκότως· ἐνδεδυμένη μὲν γὰρ εὐπροσωποτάτη ἐστὶν, ἐκδύσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται, οὔτε κατάξηρος, οὔτε κατὰσαρκος, ἀλλ' οἷα λέγομεν ἡμεῖς τὰς ἰσχυγύλους· τρίχες εὐουλισμένοι φύσει, ζυχνίζουσαι δὲ ἀφαρμάκευτα καὶ τῶν ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμένοι μαλακῶς· ὀφθαλμοὶ δὲ, νῆ τὴν Ἀρτεμιν, ὅλως σελήνης εὐκυκλότεροι· καὶ τὸ μέλαν αἰ κόραι μελάντταται καὶ τὸ κύκλω λευκόν!»

Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἡ βασιλίς τῆς καλλονῆς Λαΐς ἡ Κορινθία.

II

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου προειδοποιεῖ, ὅτι κατὰ τὴν μακρὰν ἐν Μελο-

πονήσῃ διατριβῇ του (1828—1834), ἐπισκεψθεὶς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀνεκάλυψεν εἰς τινὰ πρὸς τὴν μὲν τοῦ μεγάλου σπηλαίου ἐκδρομὴν τοῦ ἀρχαίου χειρῶν γραφῶν πάπυρον, φέροντα τὴν υπογραφήν Ἀλκιβρόνου τοῦ Βυζαντίου. Τὸ χειρῶν γραφῶν τοῦτο ἐπραγματεύετο καὶ περὶ τοῦ βίου τῆς Κορινθίας Λαίδος. Ἀπόσπασμα δὲ ἐν μέρει αὐτοῦ εἶναι ἡ συγγραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ βιογραφία τῆς.

Ὅπως ἡ συγγραφή τοῦ κ. Δεβῆ δὲν εἶναι μυθιστόρημα, γέννημα τῆς φαντασίας του. Εἶναι μᾶλλον φιλολογικὸν ἔργον, ἀπεικονίζον σελίδας τινὰς τοῦ ἀρχαίου κοινωνικοῦ κόσμου.

Τὰ τοῦ βίου τῆς Λαίδος δύνανται νὰ συνοψισθῶσιν εἰς τὰ ἑξῆς ὀλίγιστα.

Μέχρι τοῦ 10ου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς ἦτο μὲν ἀνθοπωλὶς. Ὁ Πάριος γλύπτης Σκόπκις, περὶδεδομένος εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς περιφάνου αὐτοῦ Ἀφροδίτης τῆς Εὐχάριτος, συναντᾷ τὴν περιναλλῆ παιῖδα, μεθύσκειται ἐκ τοῦ κάλλους τῆς, τίθησιν αὐτὴν ὡς πρότυπον τῆς συνθέσεως τοῦ ἀριστουργήματος του, καὶ τὴν παρακαλεῖται μετ' αὐτοῦ καὶ φεύγει εἰς Ἀθήνας.

Ἐκεῖ εἰς τὸ κλεινὸν ἄστυ ἡ περιφάνος Ἀσπασία τῆς Μιλήτου, χήρα τοῦ Περικλέους, διατῆρει σχολὴν ρητορικὴν καὶ ἀκαδημικὴν ἐρωτικὴν, ἐντετυκῆριον τῶν ἐξοχωτέρων τῶν Ἀθηῶν ἀνδρῶν καὶ φιλοσόφων.

Ἐν αὐτῷ ἡ Λαίς, ἀγαπωμένη ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας, ἐδιδάχθη τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν, ἣτις ἐμελλε νὰ τὴν καταστήσῃ τὴν πρῶτην τῶν ἀξιολατρευτῶν ἐκείνων ἑταίρων, δι' ἧς ὑπερῆρκεν ἡ Ἑλλάς.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀσπασίας δεκαεξάτις καὶ ἑκαμπὸς τὸ κάλλος, κατέλιπε τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον, ὀνο-

μαστὴν δ' αὖ τὰ προνόμια ἅτινα ἀπένευεν εἰς τὴν καλλονὴν καὶ προσφιλῆ διαμονὴν τοῦ Σκόπκι.

Ἄμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν μέλλουσαν θετὴν πετρίδα τῆς, ἡ Λαίς διηυθύνθη πρὸς τὸν ἐορτάζοντα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἔνα προσφέρει στέφανον καὶ τὸ περιδέριον αὐτῆς τῇ θεᾷ. Οἱ Κορίνθιοι ἐξέστησαν ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τῶν θελημάτων τῆς καὶ προέπεμψαν αὐτὴν ἐν θριάμβῳ καὶ γενικῷ ἐνθουσιασμῷ. Ὁ δὲ γέρον εὐπατρίδης καὶ πλουσιώτατος Λεοντίδης, ἀνάλαβεν αὐτὴν, ὡς θετὴν κόρην, ἐμόρφωσε τὸ ἔξοχον πνεῦμά τῆς διὰ τῶν φιλοσόφων καὶ καλλιτεχνῶν, καὶ μετὰ τρία ἔτη, ἀποθανὼν, ἀφῆκεν αὐτῇ διὰ διαθήκης ἅπασαν τὴν περιουσίαν του.

Ἐλευθέρῃ πλέον καὶ πολυτάλαντος, ἡ Λαίς ἴδρυται ἐν Κόρινθῳ κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀσπασίας σχολὴν ρητορικὴν καὶ ἀκαδημικὴν ἐρωτικὴν ἐντὸς μεγάλων, πολυτελεστάτων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων κήπων. Παρ' αὐτῇ δὲ ἐφοίτων οἱ νέοι τῶν πρῶτων οἰκογενειῶν, οἱ εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι ξένοι, ρήτορες, ποιηταί, καλλιτέχναι καὶ φιλόσοφοι, ἐν οἷς ἐπρώτευσεν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος, ὁ μέχρι τέλους τοῦ βίου τῆς ἐπιστήθιος φίλος τῆς. Μετὰ τῶν ἐξῶχων αὐτῶν πνευμάτων ἡ Λαίς διήρχετο ἐν τοῖς μαγικοῖς ἐκείνοις κήποις γοήτιδας ἐσπερίδας, ἐν αἷς συνεζητοῦντο τὰ ἐπαγωγότερα ζητήματα τῆς φιλολογίας καὶ καλαισθησίας.

Μεταξὺ τῶν πλουσίων μεγιστάνων, οὓς ἡ φήμη τῆς Λαίδος εἴλκυσε εἰς Κόρινθον ἦν καὶ ὁ Ἀρσάμβης, υἱὸς ἡγεμόνος τῶν Σάρδων, περικαλλῆς γένος, καὶ Κροῖσος εἰς τὰ πλούτη. Ὁ Ἀρσάμβης ἐράται ἐμμανῶς τῆς Λαίδος καὶ τὴν μεταφέρει εἰς Σάρεις, ὅπου μνησθῶς αὐτὴ λατρεύεται καὶ εὐδαιμονεῖ τόσον, ὥστε, μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρει ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς εὐτυχίας, ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν μετὰ ἐν ἔτος διὰ τὴν προσφιλῆ τῆς Κόρινθον.

Ἡ ἐπαναφέρουσα αὐτὴν νύξ, προσβληθεῖσα ἐκ τρικυμίας παρὰ τὴν Αἴγιαν, προσορμίζεται εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σουλίου. Προσῆγγιζεν ἡ ἐορτὴ τῶν Ἐλευσινίων. Πληθος λαοῦ εἶχε μεταβῆ εἰς τὸν ναὸν τῆς Σουινάδος Ἀθηνᾶς, ἐν οἷς καὶ ἀπεσταλμένοι τοῦ ἱεροφάντου τῶν Ἐλευσινίων, ἀναζητοῦντες τὴν ὠραιοτέρην γυναῖκα, ἔνα παρουσιάσωσιν αὐτὴν ὡς θεὰν τῆς ἐορτῆς. Εἶδον τὴν Λαίδα, ἐνέκριναν αὐτὴν ἑκθαμβοὶ καὶ ὁμοφώνως, ὡς τὴν θεὰν τῆς ἐορτῆς, καὶ μετῆνεγκον αὐτὴν εἰς Ἐλευσίνα. Ὁ ἱεροφάντης, ἔδ' ἑτῶν ἀνὴρ, τιτρώσκειται ἐκ τοῦ κάλλους τῆς.

Ἡκολούθει τὸ ἐλευσίνιον ἄρμα καὶ ὁ στρατηγὸς Λεοντίδης, Κορίνθιος μὲν, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀμβρακικῆς δημοκρατίας, ὅστις ἐγνώριζε τὴν Λαίδα. Ὁ στρατηγὸς τὴν ἀναγνωρίζει, τὴν πλησιάζει, καὶ κατὰ τινὰ εὐκαιρίαν ἀκούει αὐτὴν ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς του νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἱερῶν. Ὁ Λεοντίδης τὸ κατορθώνει δι' εὐφυοῦς πικροεργίας, καὶ ἀποδιδράσκουσιν εἰς Κόρινθον, ὅπου αἱ ἱερεῖαι τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὁ λαὸς ἐν ἐορταῖς καὶ πομπαῖς τὴν δεξιοῦνται.

Ἀλλὰ τὸ ἀκατανίκητον πάθος τοῦ ἱεροφάντου τῶν Ἐλευσινίων τὴν καταδιώκει πικροεργίας. Κατάσκοποι διὰ μυρίων ἀνδρῶν τὴν ἀνακαλύπτουσι καὶ τὴν ἀναγνωρίζουσι, καὶ ἀποπειρῶνται ἀπαγωγῆς, ἀφ' ὧν τὴν σώζει ὁ Διογένης καὶ ὁ Λεοντίδης, ὅστις περιπαθῆς αὐτῆς λάτρης τῇ προσφέρει χεῖρα συζύγου. Ἡ Λαίς δίδει λαμπρότητα καὶ πομπὴν ἐσπερίδα εἰς τοὺς κήπους τῆς χάριν τῶν προσφιλῶν τῆς Κορινθίων.

Ἀποτυχὼν εἰς τὰ πρῶτά του σχέδια, ὁ ἱεροφάντης, χαλεμαῖ κατ' αὐτῆς κατηγορίαν ἐπὶ ἀσεβείᾳ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἀδικίᾳ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, θανάτῳ τιμωρομένου, συνεισφέρει τῆς ὁποίας ἡ Λαίς καθιερύεται ἐν τῇ φυλακῇ καὶ εισάγεται εἰς δίκην, ἐξ ἧς ἐξέρ-

χεται ἀθῶα, συνηγορεῖ τοῦ Ἀριστίπου, Διογένης, καὶ πολλῶν ἄλλων μαρτυρῶν, διότι ἡ Λαίς ἦν δημοφιλεστάτη καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀγαθότητος καὶ φιλάνθρωπίας τῆς.

Εἰσηγήσει ὁμοῦς τοῦ πικροεργίου ἱεροφάντου ὁ Ἀρσείος Πάγος ἀπεράσιτος ν' ἀποστείλῃ δύο πρέσβεις πρὸς τοὺς πρυτάνεις τῆς Κόρινθου διὰ νὰ ζητήσῃ νέαν κρίσιν κατὰ τῆς Λαίδος. Ὅπως δὲ ἐπὶ τέλους ἡ Λαίς, κυκλουμένη ὑπὸ ἐνεδρῶν καὶ φροβερῶν ἐπιβουλῶν, ὑπεικούσα δὲ εἰς τὰς προτροπὰς τῶν φίλων τῆς, ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Κόρινθον καὶ, διευθετήσασα τὰς ὑποθέσεις τῆς καὶ τὴν ἐκ 500 ταλάντων περιουσίαν τῆς εἰς χεῖρας τῆς ἐνοουμένης τῆς Βακχίδος, ἀκολουθεῖ εἰς Ἀμβρακίαν τὸν στρατηγὸν Λεοντίδην.

Ἐρθασαν μετὰ τριήμερον πλοῦν ἐκεῖ καὶ ἔτυχον πομπώδους ὑποδοχῆς. Τῇ ἐπαύριον ἐγένετο ὁ γάμος τῶν. Ἐπὶ ἐν ἔτος ἐξῆσεν εὐτυχῆς ἡ Λαίς, ἀπέκτησε δὲ θυγατέριον πολυτέλειον, ἐπικληθὲν Λαίδιον, καὶ ἐτέλει ἐσπερίδας καὶ συμπόσια, ἐν οἷς συνεζητοῦντο ἡ τέχνη καὶ ἡ φιλοσοφία, καὶ δι' ὧν δ' ἐδόθη ὁ ἔρως τοῦ καλοῦ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἀμβρακιωτῶν.

Εἰς Ἀμβρακίαν μετέβησαν δύο παλαιῶν τῆς φίλοι, ὁ Κλέων καὶ ὁ Ἀρίστιππος, παρ' οὓν ἡ Λαίς ἔμαθεν, ὅτι οἱ πρυτάνεις τῆς Κόρινθου κατ' ἀπαίτησιν τοῦ λαοῦ, γνωρίσαντες τὰς μηχανορραφίας τοῦ ἱεροφάντου τῶν Ἐλευσινίων, ἐξήτησαν παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀρείου Πάγου τὴν εἰς δίκην παραπομπὴν του. Τῆς ἰκανοποίησεως δὲ ταύτης ἀποκρουσθείσης, οἱ Κορίνθιοι, περιλυποὶ ἐκ τῆς φυγῆς τῆς Λαίδος, ἀπεσπάρθησαν τῆς τῶν Ἀθηναίων συμμάχιας. Ἐμελλε δὲ νὰ κηρυχθῆ μετὰ τῶν δύο κρατῶν ὁ πόλεμος, ὅτε ὁ ἱεροφάντης ἀπέθανεν ἀίφνης.

Ἐν τῷ περὶ τῶν Κορινθιακῶν καὶ Ἀθηναϊκῶν συνδιδέγοντο, εἰσῆλθεν Εὐδάμης ὁ

Μεσσήνιος, στρατιώτης, εὐγνώμων τῇ Λαί-
δι, ἥτις τὸν εἶχεν ἀπολυτρώσει ἐκ τῆς δου-
λείας τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ὅστις ἤλθε νὰ
τὴν καλέσῃ εἰς Κόρινθον, κατὰ πάνδημον
ἀξίωσιν τῶν Κορινθίων. Ἐκεῖ ἐν εὐρυτάτῃ
συνδιαλέξει ἐκτενῶς γίνεται λόγος περὶ Σπάρ-
της, Σπαρτιατῶν, Ἀριστομένους, Κρυπτείας
Ἀθηναίων, Ἀθηναίων κλπ.

Αἴφνης ἀγγέλεται ὁ θάνατος τοῦ στρατη-
γοῦ Λεοντίδου ἐν φονικωτάτῃ καὶ νικηφόρῃ
κατὰ τοῦ Θεσσαλικοῦ στρατοῦ μάχῃ. Ἡ
Λαίς ρίπτεται εἰς βαθὺ πένθος, καὶ τῇ προ-
τροπῇ τῶν φίλων τῆς ἀποφασίζει νὰ ἐπα-
νακάμψῃ εἰς Κόρινθον.

Ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὴν ἐν θριάμβῳ καὶ
θεαίαις τιμαῖς. Ἦν 33 ἐτῶν τότε. Ἀνεύ-
στησε τὸν πρότερον βίον τῆς μετὰ τῶν λαμ-
πρῶν ἐσπερίδων τῆς, καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἔ-
ζησεν εὐδαίμων, ἀγαπωμένη καὶ τιμωμένη
ὑπὸ τῶν Κορινθίων.

Παραδόξως ὅμως περὶ τὸ 45 ἔτος τῆς
ἡλικίας τῆς ἐκυριεύθη ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος
πρὸς τὸν ραψωδὸν Εὐβάτην. Ὁ ἔρωσ οὗτος
τὴν κατέστησε δυστυχῆ καὶ τὴν ἐφόνευσε.
Διότι ὁ Εὐβάτης δὲν τὴν ἠγάπα, τὴν ἠπάτα
ἐξ ἰδιοτελείας, καὶ τέλος τὴν ἐγκατέλιπε.

Μετὰ τὴν ἀτυχίαν ταύτην δεινὴ νόσος
κατέτρυχε τὴν Λαίδα καὶ ἠφάνισε τὸ κάλ-
λος τῆς. Διέλυσε δὲ τὴν λαμπρότητα τῶν
ἐσπερίδων καὶ συμποσίων τῆς. Κατεσκεύασε
τὸν τάφον τῆς μεγαλοπρεπῆ ἐκ Πεντελησίου
μαρμάρου ἐν τῷ Κρανίῳ. Πλησίον ἐκεῖ καὶ
παρὰ τῷ ναφῷ τῆς Μελαϊνίδος Ἀφροδίτης,
ἤγειρε κομψότατον ναὸν ἄλλον εἰς τὴν αὐ-
τὴν θεάν. Ἐν τούτῳ ἀνήρτησε τὸν περίφημον
καθρέπτην τῆς, μὴ τολμῶσα πλέον νὰ τὸν
μεταχειρισθῇ, προσφωνοῦσα ταῦτα, τε-
θλιμμένη :

«Σοὶ, Παρῆ, τὸ κάτοπτρον ἔπει τοὶ μὲν ὄρασθαι
ὄν ἐθέλω, οἷα δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.»

Κατὰ τὰς τελευταίας τῆς στιγμὰς εἶχε

παρ' αὐτῇ τοὺς φίλους τῆς Ἀρίστιππον καὶ
Κλέωνα καὶ τὴν Βακχίδα, ἐν μέσῳ τῶν ὁ-
ποίων ἐξέπνευσεν.

Οἱ Κορινθιοὶ ἐτέλεσαν πομπώδη κηδείαν
ὑπὲρ ἐκείνης, ἥτις διέχουσα τόσῃν λάμψῃ ἐ-
πὶ τῆς πόλεως καὶ ἔκοψαν μετάλλιον εἰς τι-
μὴν τῆς. Ἡ Λαίς ἐτάφη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπὶ
τῆς δυτικῆς ὑπώρειας τοῦ Ἀκροκορινθοῦ Κρα-
νίου δάσου. Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἔκειτο ὄρ-
θιος λέων, κρατῶν ἐπὶ τῶν ὀνύχων του κρι-
δὸν, κοιμώμενον ἐπὶ κιονοκράνου δωρικοῦ ρυθ-
μοῦ.

III

Τοιοῦτος ὁ κατὰ τὸν κ. Δεσάῦ λαμπρὸς
καὶ περιπετειώδης βίος τῆς περιφήμου Λαί-
δος, ὁ διὰ πολλῶν ἄλλων κοσμούμενος ἐπει-
σοδίων περιεργοπάτων. Διότι τὰ ἐκτεθέντα
εἶνε ἀμυδρὰ σκιαγραφία τοῦ συνόλου, ὅπερ
εἶνε γραφικώτατον, πλήρες λαμπρῶν εἰκόνων
καὶ σκηνῶν τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ βίου, τοῦ
τε ὕλικου καὶ τοῦ πνευματικοῦ.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

Διήγημα Κανθασίων.

A.

Πᾶν τὸ κατὰ τοὺς παρελθόντας καιροὺς
ἀποτελοῦν τὴν δόξαν τῶν ἡγεμόνων τῆς
Ἀβχασίας ἀπώλετο! Οἱ ἀτρόμητοι ἱππεῖς
οἵτινες ἄλλοτε συνεκρότουν τὸ ἐπιτελεῖον
τοῦ ἡγεμόνος, ἐκεῖνοι οἱ nuker ἢ ἔφιπποι
ὑπηρεταί, οἱ τοσοῦτον τολμηταὶ καὶ πιστοὶ,
δὲν ὑπάρχουσι πλέον! Ἄλλοτε ὁ ὄδοιπόρος
ἠδύνατο ἐν ὥρᾳ σκότους ἀφόδως τε καὶ ἀμε-
ρίμως νὰ κατακληθῇ ἐπὶ τινος τῶν δασῶν
τριόδου, ἐπὶ τινος κρημοῦ, ἢ καὶ ἐπὶ τῶν
χειλέων βαθυτάτης τινὸς ἀβύσσου. Ὁ ἄνε-
μοι, πνέων σφοδρῶς καὶ ὠσανεὶ χαριεντιζόμε-
νος, ἀπέσπε πίτυν τινὰ ἢ παμμεγέθη καὶ ἄγ-

κώδη λίθον, ἐκσφενδονίζων αὐτὸν εἰς τὴν
ἄβυσσον. Ὁ νυκτολάλος θῶς, γρυλλίζων καὶ
περιφερόμενος περὶ τὰς ὑπώρειας ἠκούετο. Ὁ
ἀτρόμητος ληστής, ἀκρωμένος ὡς λαγῶς
καὶ ἐν τοῖς σκότεσιν ὡς νυκτερὶς βλέπων,
προὔχωρει ἀκροποδητὴ ἵνα κατασπάρῃ τὸν
ἀνυπὸν ὄδοιπόρον..... ὅτε αἴφνης ἡ μάχαιρα
ἔφρευεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, καὶ αὐτὸς ἐκυ-
λίετο εἰς τὰ ἄχρανθ ἐκεῖνα τῆς ἀβύσσου βάθη!
Ὁ ὄδοιπόρος ἐκοιμᾶτο ἀμερίμως μ' ὄλους
τοὺς περιζωννύοντας αὐτὸν καὶ ἐπαπειλοῦν-
τας κινδύνους! Καὶ τίς ἐπροστάτευε τὸν ὕ-
πνον του; Τίς διεφύλαττε τὴν τε ψυχὴν καὶ
τὸ σῶμά του; Τίς; Ὁ πιστὸς τοῦ ἡγεμόνος
σκοπὸς, οἱ ὄξυδερεῖς καὶ ἄοκνοι nuker!
Σήμερον δὲν θὰ ἐτόλμα πλέον νὰ κοιμηθῇ ὡς
ἄλλοτε ὑπὸ τὰς σκοτεινὰς τοὺς δάσους τριό-
δους, διότι οἱ τοιοῦτοι ὑπηρεταί δὲν φαίνον-
ται πλέον ἢ φυλὴ τῶν ἐξέλιπεν.

Ὁ Κατὺμ, ὁ φαιδρὸς ὑπηρετῆς τοῦ περι-
φανοῦς Νουσιρ-Οὔμ, ἡγεμόνος τῆς Ζεβέδδας,
ἐπυρξίας τῆς Ἀβχασίας, ἦτον ἐκ τῶν nuker
τούτων.

Στερεὸς ὡς λεπίς ξίφους, ὡς *καραβίνα*, ὁ
Κατὺμ συνάδευεν ἀείποτε τὸν κύριόν του εἰς
τὰς πολεμικὰς ἐκστρατείας, εἰς τὰς τῆς φυ-
λῆς συνελεύσεις καὶ εἰς τὴν θήραν. Ποτὲ ὁ
ἡγεμὼν δὲν ἀπρηίθμει τοὺς ἵππους καὶ τὰ
πρόβατά του, οὐδόλως ἐγίνωσκε τὴν ἀξίαν
τοῦ χρυσοῦ περιδεραιοῦ, τῶν ὄπλων καὶ τῶν
ἐγχειριδίων του. Περὶ πάντων τούτων ἐφρόν-
τιζεν ὁ Κατὺμ! Ὁ Κατὺμ, ἦτον ὁ δεξιὸς ὀ-
φθαλμὸς καὶ ἡ δεξιὰ τοῦ ἡγεμόνος χεῖρ.

Ἄλλ' ὁ φθόνος, ὁ ἴδς οὗτος τῆς ἀνθρωπίνης
καρδίας, εὐρίσκει ἀείποτε χώραν εἰς τὸ οὐκ
τοῦ φίλου ὡς καὶ εἰς τὸ τοῦ ἐχθροῦ!

— Αἶ! ἔλεγον ἐκάστοτε καθ' ἑαυτοῦς οἱ
ἄλλοι nuker, διατὶ ὁ Κατὺμ ν' ἀπολαμβάνῃ
παρὰ τῷ ἡγεμόνι περισσοτέραν εὐνοίαν; μήπως
τὸ ξίφος του σχίζῃ τὸν λίθον ὡς τὸ χοῖρι;

νον κρέας; μήπως ἡ *καραβίνα* του φέρῃ εἰς
κάθε βολὴν βέβαιον θάνατον; μήπως ὁ ἴδιος
Σατανᾶς ἠκόνησε τὸ ξίφος του, καὶ μήπως
κανεὶς ἄλλος πλὴν αὐτοῦ δὲν ἐκθέτῃ τὸ στῆ-
θός του εἰς τὰς ἐχθρικὰς βολὰς;

— Αἶ! ἀδελφοί, εἶπε ποτὲ ὁ Κατὺμ ἀκού-
σας τὰς φθονεράς τῶν συντρόφων του ὀμιλί-
ας· πρὶν πυροβολῆσθαι τις, πρέπει νὰ σημαδεύ-
σῃ, ἄλλως τὸ φυσέκιον εἶναι χαμένον. Πρὶν
ὀμιλήσῃ τις, ἀνάγκη νὰ σκεφθῇ ἄλλως οἱ λό-
γοι του εἶν' ἐλαφροί! ἀλλὰ σεῖς ὀμιλεῖτε ἀ-
περισκέπτως καὶ μὲ διαβάλλετε.

— Πήγαινε, Κατὺμ, κρύψε τὸ πρόσωπόν
σου εἰς τὸ χῶμα! ἀνέκραξαν οἱ nuker ἐπὶ
τὸ εἰρωνικώτερον.

— Δὲν συλλογιζέσθε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κα-
τὺμ, ὅτι ἐάν τις ἀπὸ σᾶς ὑπέπιπτεν εἰς ἔγ-
κλημα, ὁ ἡγεμὼν ἤθελε τὸν ἀποβάλλει, καὶ
οὕτω θὰ ἐτελειονεν ἡ ὑπόθεσις; Ἄλλ' ἂν τυ-
χαίως ἐγὼ καθιστάμην ἐνοχὸς τινος λάθους...
τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἤθελε χρησιμεύσει ζυγὸς
τις ἀμάξης ὡς ἰκρίωμα, καί... ὦρα καλὴ, Κα-
τὺμ. Τοιοῦτος εἶναι ὁ κόσμος! Ὅσα περισ-
σότερον ἀπολαμβάνει τις τὴν εὐνοίαν τοῦ κυ-
ρίου του, τόσω δυσκολώτερον ἐπιτυχάνει
χάριν. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὡς σεῖς, περι-
πατῶ ὅπως καὶ σεῖς, καὶ ὑπόκειμαι εἰς τὰ
αὐτὰ λάθη. Μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχουσι τρεῖς
παροιμιαὶ ἀλάνθαστοι: *Μὴν ἐμπιστεύσασαι*
*τοὺς φίλους σου. Μὴ λέγεις μυστικά εἰς γυ-
ναϊκας. Μὴν ἰσοθεῖς ποτὲ σου ξέρον παιδί-
ον.* Σήμερον οἱ φίλοι σὲ κολακεύουν, καὶ αὐ-
ριον σὲ λακτίζουσι ὥστε ἡ πρώτη παροιμία
εἶναι ἀληθής. Περὶ δὲ τῆς δευτέρας μηδὲν ὀ-
ἀμφιβάλλετε ὅλοι ἐδοκιμάσατε ἴσως καὶ ἐ-
πίσθητε· οὐδὲν δὲ εὐκολώτερον ἢ ν' ἀποδεί-
ξη τις τὴν ἀλήθειαν τῆς τρίτης. Ἐγὼ αὐτὸς
ἔχω θετὸν υἱὸν, τὸν μικρὸν Ἀσρέτον, παιδίον
μὴ στερούμενον πνεύματος. Ἐργαξ τὸν ἄρ-
τον καὶ ἐπίε τὸ γάλα μου... καὶ ὅμως ἀς ἔ-

δὴ δύο ἀθάνατος (α), καὶ χωρὶς καμμῖν δυ-
σκολίαν πωλεῖ τὸν θετὸν του πατέρα, ὡς ἂν
ἐπρόκειτο περὶ παλαιῦ τινος φορέματος.

— Ἔχουν καλῶς αὐτὰ, Κατὺμ, ἀνεφώνη-
σεν εἰς τῶν nuker' ἀλλὰ ποία ἢ πρὸς τὴν
ὀμιλίαν μας σχέσις των;

— Οὐ! ἀδελφοί... Ὁ ἥλιος τῆς Ἀβχα-
σίας δὲν ἔ' ἀνατείλη δεκάκις, καὶ θὰ γνωρί-
σητε τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν σχέσιν τῶν τριῶν
τούτων παροιμιῶν· λέγετε τώρα ὅ,τι θέλετε·
ἐγὼ ὅμως ἐπαναλέγω ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου
ἀνώτερός σας ἀπέναντι τῶν καθεστῶτων
νόμων.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεχειρετίσθησαν, καὶ ὅ-
λοι ἐπίστρεψαν εἰς τὰ ἴδια..

Παρήλθον δύο ἡμέραι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἡγε-
μὸν, ἕνεκα μεγάλων ὑποθέσεων ἀνεχώρησεν
εἰς τὸ ὄρος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπαράλαβῃ
κατὰ τὰ εἰθισμένα τὸν πιστὸν ὑπηρέτην του,
ὅστις ὅμως διέμεινεν οἴκοι, ἐπιτετραμμένος
τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ εὐνοϊκοῦ τοῦ ἡγεμόνος
ἱέρρακος.

Β΄.

— Τί ἔχεις σήμερον, Κατὺμ; Διατί εἶναι
σκεπτικὸν καὶ αὐστηρὸν τὸ ἦθός σου; Πῶς
συσπᾶς οὕτω τὰς μελανὰς ὄφρυς σου; ἠρώτη-
σεν ἡ νέα του σύζυγος.

— Κ' ἐγὼ δὲν ἠξέσρω, Ἀσάνη... δὲν εἶ-
μι ὡς ἄλλοτε... Συλλογίζομαι....

— Συλλογίζεσαι, ὦ ἄστρον τῆς ψυχῆς
μου, καὶ δὲν θέλεις νὰ μὲ καταστήσης συγ-
κοινωνὸν τῶν διαλογισμῶν σου;

— Ἀσάνη, δὲν σ' ἐμπιστεύομαι, διότι ἡ
καρδίαι τῶν γυναικῶν δουριάζει βορβορώδη χάν-
δρα· ἐὰν ἐμπιστευθῆς εἰς αὐτὴν μυστικόν,
θὰ ἦναι ὡς νὰ ἐκρυπτε βελόνην ἐντὸς σάκ-
κου ὀχύρων.

(α) Εἶδος νομίσματος τῆς Ἀβχασίας.

— Καὶ μήπως ἐφανερώσω ποτέ μου κανέν
σου μυστικόν;

— Ὅχι... ἴσως διότι δὲν ἔλαβες τὴν
περίστασιν, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου.

— Μὲ νομιζεῖς λοιπὸν ἰκανὴν νὰ φανερώσω
ὅ,τι ἤθελες μοὶ ἐμπιστευθῆ;

— Καὶ διατί ὄχι, Ἀσάνη; μήπως δὲν
εἶσαι γυνή;

Προσβληθεῖτα εἰς τὸ φιλότιμον ἡ Ἀσάνη,
ἔκαμε μικρὸν μορφοσμὸν διὰ τῶν πορφυρο-
χρῶν χειλέων της, καὶ ἔσπευσε ν' ἀπυχώρησεν
εἰς τὴν ἀπωτάτην τῆς σκηνῆς γωνίαν, βιάζου-
σα ἑαυτὴν νὰ δακρύσῃ.

Ὁ γέρον (ἐλκυσμονήταμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι
ὁ Κατὺμ ἦτο γέρον) ὑπεμεδίχτην ἰδὼν τοῦτο,
καὶ εἶπεν:

— Ἐλα δὲ, μὴ θυμῶνης· τὸ μυστικόν
τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖς τόσον θερμῶς νὰ μάθῃς,
ἤμπορεῖ νὰ βάλῃ εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὴν μου
τὴν ζωὴν.

— Καὶ μήπως τὴν ζωὴν σου δὲν ἀγαπῶ
περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου;

— Δὲν ἀμφιβάλλω· ἀλλ' ἂν δυστυχῶς μὲ
προδώσῃς... ὦρα καλῆ, ταλαίπωρε Κα-
τὺμ!...

— Ὅχι! ὄχι! ἐκρύχτην ἡ γυνὴ πλυσιά-
σασα τὸν σύζυγόν της. Βροίσθητι εἰς τὴν δι-
ἀκρισίαν μου. Θὰ διατηρήσω τὸ μυστικόν σου,
μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν μὲ τὴν ὅποιαν δια-
τηρῶ καὶ τὸ κάλλος μου.

— Λοιπὸν σ' ἐμπιστεύομαι... Ἀκουσον τὴ
θὰ σοὶ εἰπῶ.

Καὶ ἡ μὲν περιεργὸς Ἀσάνη ἔπρεμεν ἀπὸ
χαρᾶν, ὁ δὲ Κατὺμ εἶπε ταῦτα.

— Χθὲς ἦλθεν εἰς τὸ δάσος εἷς ἐξ ἐκεί-
νων τῶν μάγων τῶν διατρέχόντων τὰ χωρία·
Ὦς καλῶς γνωρίζεις, τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀν-
θρώπων τὰ πάντα ἐπίσταται. Εἶναι ἀδύνατον
νὰ τοῖς ἀποκρύψῃ τις τὸ παρμικόν, οὔτε
τὰ χρήματα τοῦ βαλαντιῦ, οὔτε τοὺς διαλο-
γισμῶς τῆς καρδίαις του. Στραφεῖς δὲ πρὸς

ἐμὲ, εἶπε· — Κατὺμ, εἶσαι ἀξιότατος ἄνθρω-
πος, ἡ εὐτυχία πάντοτε σὲ παρακολουθεῖ, ἀλλ'
ὁ Θεὸς σ' ἐστέρησεν ἐν πρᾶγμα!... δὲν ἔ-
χεις τέκνα, καὶ καλῶς ἠξέσρω πόσον ἐνθέρμως
καὶ οὐ καὶ ἡ σύζυγός σου τὰ ἐπιθυμεῖτε.

— ὦ Κατὺμ! καὶ πῶς ἄρ' ἔγωγε ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς ἠξέσρω τόσον καλῶς ὅ,τι ἐσυλογίζομαι;
ἠρώτησεν ἡ ὠαία Ἀσάνη.

— Δὲν σοὶ εἶπα, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, ὅτι
εἶναι μάγος;

— Ναι! τῶνόντι... καὶ μετὰ ταῦτα;

— Λοιπὸν, μοὶ εἶπεν, εἶσαι ἀξιότιμος ἄν-
θρωπος καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σοὶ γίνω ὠφέ-
λιμος, καὶ νὰ σοὶ καταδείξω ἀσφαλές τι μέσον
δι' οὗ ν' ἀποκτήσῃς υἱόν.

— Γιόν! ὑπέλαβεν ἡ Ἀσάνη. Καὶ ἀπὸ τὸν
ἐνθουσιασμὸν της ἤρχισε νὰ κρατῇ τὰς παλά-
μας. ὦ! τί χαρά! Κατὺμ, ἀγάπη μου! καὶ
ποῖον εἶναι τὸ μέσον αὐτό;

— Ἰδοῦ. — Ἀνάγκη πᾶσα εἶπεν ὁ μάγος
νὰ ἐπιτύχῃ· καλῶς ἐξημερωθέντα ἱέρακα, τὸν
ὅποιον, ἀφοῦ μαθήσῃ καὶ ψήσῃς...

— Ἀναμφιβόλως· ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη ἥτις θὰ
τὸν φάγω.

— Ὁρθότατα! τὸ ἐμάντευτες.

Ὁ nuker δὲν εἶχεν εἰτέτι παύσει τὴν ὀμι-
λίαν, ὅτε ἡ σύζυγός του πρὸς ἡν ἐπῆλθεν ἰδέε-
τις εἰς τὸν νοῦν, ἀνεφώνησε.

— Τὴν ἦρα... ἐμάντευσά πῶς νὰ
εὐρωμεν τὸν ἱέρακα!...

— Σιώπα!... σιγά, Ἀσάνη, σιγά...
ἂν τὲ ἀκούσῃ τις, ταλαίπωρε!... Δίγεις
λοιπὸν ὅτι...

— Ἐὰν ἐλαμβάνομεν τὸν ἱέρακα τοῦ ἡγε-
μόνος, Κατὺμ, ἀγάπη μου ἠξέσρεις...

— Ἄ! περισσότερὰ μοι, εἶπεν ἐκεῖνος βαθέ-
ως στενάζας, τὸ ἔκαμα ἤδη!

— Τί; ἔχεις τὸν ἱέρακα! ἀληθῶς τὸν ἔ-
χεις;

— Εἶναι καὶ μαθημένος καὶ ἐψημένος...
ὁ περιπόθητος ἐκεῖνος ἱέραξ τοῦ ἡγεμόνος.

— Ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι;... ἀμέσως,
Κατὺμ, δός μοι τὸν νὰ τὸν καταβροχθίσω.

— Εἶναι εἰς τὴν τράπεζαν ἐκείνην περιτυ-
λιγμένος εἰς ἓν φόρεμά σου. Ἀλλὰ σιωπή...
ἢ ἄλλως ἐχάθην!

— Μὴ φοβοῦ. Δὲν θὰ ἐφανερώσω τὸ μυσι-
κὸν τοῦτο δι' ὄλον τὸν χροτὸν τῆς οἰκουμέ-
νης. Εὐχαριστῶ, Κατὺμ, εὐχαριστῶ, ἀγάπη
μου, εἶπε πρὸς τὸν σύζυγον, ἐνῶ οὗτος ἐξήρ-
χετο τῆς σκηνῆς.

Μείνασα δὲ μόνη ἔρριψε πέριξ ἀμφίβολον
βλέμμα, ὡς νὰ ἐροεῖτο κατάσκοπον, ἢ ὡς νὰ
ὑπωπτεύετο μήπως πετάξῃ τὸ ἐψημένον πτη-
νόν. Ἐπειτα μεταβάσα εἰς τὸ ὑποδειχθὲν αὐ-
τῇ μέρος, ἐκάθησε. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο πορ-
φυροῦν, εἰ ὀρθαλμοὶ της ἠκτινοβόλουν ἀπὸ
χαρᾶν καὶ εὐτυχίαν. Μὲ τρεμούσας χεῖρας ἐ-
σήκωσε τὸ κάλυμμα, καὶ ἀπαισίως μειδιά-
σασα ἔλαβε τὸ δρεκτικώτατον ψητόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀποσύρεται ἡ αὐλαία
τῆς σκηνῆς καὶ παρουσιάζεται ἡ Ζουζεφία, φί-
λη καὶ ὁμογάλακτος τῆς Ἀσάνης. Αὕτη δὲ
ὡς ἀστραπὴ ἔκυρψεν ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα τὸν θη-
σαυρόν της· ἀλλ' ἡ σύγχυσις της, καὶ αἱ πρὸς
τὰς συνήθεις τῆς Ζουζεφίας φιλοφρονήσεις ἀλ-
λόκοι ἀπαντήσεις, δὲν διέφυγον τὸ ὄμμα
τῆς ἐλθοῦσης.

— Τί κρύπτεις ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦτο;
ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου;

— Ἐγὼ;... τίποτε, καθόλου...
κάθησε, Ζουζεφία, καὶ διηγῆθητί μοι· τί νέα
λέγονται εἰς τὸ πηγάδι.

— Κανὲν νέον, φίλη Ἀσάνη. Ἀλλὰ οὐ
κάτι τι νέον ἔχεις, καὶ προσπαθεῖς νὰ μοὶ τὸ
κρύψῃς.

Καὶ ταῦτα λέγουσα δὲν ἀπεμάκρυνε τοὺς
ὀρθαλμοὺς ἀπὸ τὴν ἐσθῆτα.

— Δὲν εἶναι τίποτε... ὄλω; διόλου
τίποτε...

— Άφες με λοιπόν νά ἰδῶ . . .

— Εἶναι ἀδύνατον, φίλη Ζουζεφία· εἶναι μυστικόν . . . τρομερόν! . . .

— Καί φοβεῖται νά μοί τὸ ἐμπιστευθῆς; Καί ἐγὼ λοιπόν δὲν θά σοί εἰπῶ τὰ δῶρα τὰ ὅποια μοί ἔφεραν ὁ σύζυγός μου . . .

— Μὴ μὲ κατακρίνεις, φίλη Ζουζεφία, διότι εἶναι ἀδύνατον νά σοί φανερώσω τὸ μυστικόν μου. Ἐάν τὸ προδώσῃς, ὁ Κατὺμ εἶναι χαμένος . . . Ἐννοεῖς λοιπόν πόσον εἶναι μεγάλον.

— Καλὰ, καλὰ . . . μὴ μοί τὸ εἰπῆς . . . ἐγὼ ὅμως ἀπὸ τώρα καί εἰς τὸ ἐξῆς θά κρύπτω ὅτι καί ἂν ἔχω, ὡς κρύπτω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν γκισούρων.

— Ἔττω . . . θά σοί εἰπῶ δύο λέξεις . . . ἀλλ' ὄχι περισσότερο . . . Εἰς τὸ κάλυμμα τοῦτο . . . εἶναι . . . ἓνας ψημμένος ἰέραξ, τὸν ὅποιον μάγος τις μ' ἐσυμβούλευσε νά φάγω ἂν θέλω νά τεκνοποιήσω.

— Τῆ ἀληθείᾳ!

Ἡ Ἀσσάνη ἔκαμε μὲ τὴν χαρίεσσαν κεφαλήν της καταφατικὸν νεύμα.

— Ἀσσάνη, πῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου! δός μοι ἐν τεμάχιον!

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον!

— Μίαν βουκαν, τίποτε ἄλλο, μίαν μόνην βουκαν, καρδία τῆς καρδίας μου.

— Ὅχι, ὄχι, οὔτε ψυχίον.

— Ἀσσάνη, ἀγάπη μου, ἐάν μοί ἔδιδες τὴν ἄκραν τῆς πτέρυγος, ἠδυνάμην νά γίνω καί ἐγὼ μήτηρ! Ὡ! καρδία τῆς καρδίας μου, δός μοι ἐν ψυχίον, μόνον ἐν ψυχίον.

Καί ἡ Ζουζεφία ἤρχισε δαφιλεύουσα μύρια ὑποχορίσματα καὶ θωπευτικώτατα δνόματα τῆ ὁμογαλάκτω αὐτῆς. Τοσοῦτον δὲ ἐπέμεινε καὶ τοσαύτην ἀγάπην ἐδείκνυε λαλοῦσα, ὡς ἡ σύζυγος τοῦ Κατὺμ, συγκινηθεῖσα, συγκάτενευσε νά δώσῃ τὴν τόσῃ ποθητὴν ἄκραν τῆς πτέρυγος.

— Ὡ! πόσον εἶναι ὠραία! . . . πόσον εἶναι γλυκεῖα!

Καί αἱ δύο γυναῖκες ἠτένιζον ἀλλήλας.

— Πόσον θά μάς φθονήσουν αἱ φίλαι μας — ἡ Μάρκα καὶ Ζουζέιλια!

— Θά μᾶς μισήσουν . . . ἀλλὰ σιωπῆ Ζουζεφία! . . . μὴν εἰτεῖς λόγον . . .

— Καί τί; ἠθύνασο νά ὑποθέσῃς . . .

— Διότι πρόσεξε . . . εἶναι ὁ ἐνοϊκὸς τοῦ ἡγεμόνος ἰέραξ.

— Ὡ! . . . ὦ! . . . Ἀσσάνη . . . εἶναι μυστικὸν τρομερόν . . . καὶ πῶς θά δικαιολογηθῇ . . .

— Αἱ! ὁ Κατὺμ θά εἰπῆ ὅτι ἔφυγε.

Καί φανταζόμεναι τὴν μέλλουσαν αὐτῶν εὐδαιμονίαν, ἠμιλλῶντο ποία πλέον τῆς ἄλλης νά φλυαρήσῃ. Ὁ ἰέραξ κατεβροχθίσθη μέχρι καὶ τῶν κοκκάλων καὶ μετὰ ταῦτα ἐχωρίσθησαν. Ἀλλὰ μ' ὅλας τὰς ὑποσχέσεις της, ἡ Ζουζεφία δὲν ἠδυνήθη νά ὑποφέρῃ τὸ βῆρος τοῦ μυστικοῦ, καὶ διηγῆθη τὴν εὐτυχίαν της εἰς τὴν πρώτην τυχούσαν φίλην, ἐπὶ τῷ ὄρφι, ἐννοεῖται, μυστικότητος. Τὴν ἐσπέραν, τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας ὁ λαὸς ἀπαξάπας ἐγίνωσκε τὴν ἱστορίαν τοῦ ψηθέντος καὶ φρωθέντος ἰέρακος.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἡγεμὼν ἐπιστρέφει, προσκαλεῖ τὸν Κατὺμ, καὶ τὸν ἐρωτᾷ περὶ τοῦ πτηνοῦ. Ὁ δὲ nuker γονυπετῶν λέγει ταπεινῶς:

— Ὁ ἰέραξ ἐπέταξεν ἐκεῖ . . . εἰς ἐκείνην τὰ ὄρη . . . ὅπου ἀφύκτως ἔγεινε λεία τινὸς ἀετοῦ.

— Ὑπομονή! εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, σέσω Κατὺμ. Δὲν εἶναι τέλος πάντων μεγάλη ἡ συμφορὰ εὐρίσκομεν ἄλλον.

Ἀλλ' ὁ φθόνος δὲν ἐκοιμήτο. Οἱ φίλοι τοῦ Κατὺμ, οἱ ἄλλοι nuker, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ τῷ ἀπεκάλυψαν τὸν δόλον, οὗ τινος ὁ Κατὺμ ἔγεινεν ἐνοχος. Ὁ Νεσοῦρ

— Οὐμ ἠρώτησε τὴν Ἀσσάνην, καὶ ἐκείνη ἔρριψε τὸ σφάλμα εἰς τὸν σύζυγόν της· ὁ δὲ ἡγεμὼν, ἀφρίζων ἀπὸ θυμὸν, ἐπροσκάλισε τὸν ὑπέρτερον του, καὶ εἶπεν:

— Εἰς τὸ διάστημα εἰκοσιν ἑτῶν, ἐνεπιστρέψον εἰς σέ ὡς εἰς ἐμέ τὸν ἴδιον, καί σὺ, τριλάιπτωρε ὄφι, δὲν ἠγύνηθης νά μὲ δολευσθῆς; Τίς πλέον μὲ βεβαίον ὅτι αἱ παρελθούσαι ἐκδουλεύσεις σου δὲν εἶχον βῆσιν τὸ ψεῦδος καὶ τὸν δόλον; Τίς μὲ πείθει ὅτι δὲν ἐπώλησες μέγαν ἀριθμὸν προβάτων μου κρυφίως; Ἐτοιμάτου ν' ἀποθάνῃς αὐριον τὴν αὐγὴν· θά σέ κρεμάσω πρὸς παραδειγματισμὸν.

Γ'.

Ἡ ὄμας τῶν nuker περιεκύκλωτε τὸν Κατὺμ καὶ ἀκολουθοῦντες αὐτὸν ἔβησαν μέχρι τοῦ δεσμοτηρίου, ἐνθα τὸν ἀπήγαγον, ἵνα περιμείνῃ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.

— Μὴ κλαίεις, ὦ γυναῖκα, ἔλεγεν ὁ Κατὺμ πρὸς τὴν Ἀσσάνην, ἥτις ἀδιαλείπτως ἐκλαίεν, οὐδόλως ὅμως συγκινομένη, μὴ σιχίζεις τὴν καλύπτραν σου, μὴ ἀνσπᾷς τὰς ἑαυθῆς σου τρίχας, σὲ συγχωρῶ γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! Ὅσον διὰ σᾶς, ὦ ἀδελφοί, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους του, καθήσατε παρ' ἐμοί, διότι ἔχω τι νά σᾶς δικαιώσω.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔθεσεν ἐπὶ τινος τραπέζης δύο σάκκους πλήρεις χρυσῶν νομισμάτων.

— Ἴδου ὁ πλοῦτός μου ὅλος· γώρα δὲν ἔχω πλέον αὐτοῦ ἀνάγκην· θέλω νά τὸν διαμοιράσω εἰς ὅσους ἀγαπῶ.

Ταῦτα ἀκούσαντες συνεπίεσθησαν περὶ τὸν Κατὺμ, προσβλέποντες ἀπλήστως τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα νομίσματα. Ὁ δὲ γέρον nuker μειδιάσας εἰρωνικῶς ἤρχισε νά χωρίζῃ μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς τὸν χρυσὸν εἰς πολλὰ μέρη.

— Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ εἶναι, εἶπε, διὰ τὴν σύζυγόν μου, τοῦτο τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ διὰ τοὺς συντρόφους μου, τοὺς nuker τοῦ ἡγεμόνος, τὸ ἀπέναντί μου διὰ τὸν θετὸν υἱόν μου τὸν Ἀσρέτον, καὶ τοῦτο τὸ τελευταῖον καὶ περισσότερον, δι' ὅν τινα μὲ ἀπαγχονίσῃ.

Οἱ περιστώτες ἠτένιζον ἀλλήλους, ἐνῶ δὲ γέρον ἔπαιζε χαριέντως μὲ χρυσοῦν τι νόμισμα. Ἡ λάμψις τοῦ μετάλλου ἐκείνου τοῦ ἐτύρλωσε· καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιθύρζων.

— Λοιπόν; ἀς ἴδωμεν . . . τίς ἐξ ἡμῶν . . .

— Στάσου, πάτερ, ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Ἀσρέτος κραυγάζων τοὺς nuker καὶ διακόπτων τὸν πατέρα του. Ἡμεῖς οἱ συγγενεῖς σου πρέπει τάχα ν' ἀνεχθῶμεν νά σ' ἀπαγχονίσῃ ξένος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος νά μὴ σ' ἀγαπᾷ; Ἄφες μοι τὸ χρυσίον, πάτερ μου, καὶ ἐγὼ ἐπιγερωῶ τὰ πάντα.

— Ἴδέτε τὴν μικρὰν ἔχιδναν! ἐφώνησεν ὁ Κατὺμ· τὸ περιέμεινε!

Εἶτα λαβὼν τὸ χρυσίον μετὰ ψυχρότητος τὸ ἐπανάρριψεν εἰς τοὺς σάκκους, καὶ ἐξηκολούθησε:

— Τέλος πάντων, ἀδελφοί, νομίζω ὅτι σᾶς ἀπέδειξα καταφανέστατα τὴν ἀλήθειαν τῶν τριῶν ἐκείνων περιουσιῶν. Μὴ ἐμπιστεύσαι εἰς τοὺς φίλους σου, — Μὴ εἰπῆς μυστικὸν εἰς γυναῖκας, — Καὶ μὴ υἰοθετεῖς ποτὲ ξένον παιδίον.

— Ἀληθέστατον! ἀπήντησαν ὁμοφώνως οἱ nuker.

— Ἀ! ᾧ! εἶπε γελῶν ὁ Κατὺμ, δὲν ἔχετε πλέον ἀφορμὴν διὰ νά μὲ ζηλοτυπήτε. Ἐγὼ δὲ ἐπιστρέφω εἰς τὸν ἡγεμόνα διὰ νά ἐπαναλάβω τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Πῶς! καὶ ὁ ἰέραξ; ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ περιστώτες.

— Ὁ ἰέραξ ἀπολαμβάνει πλήρους υγείας, κεκρυμμένος εἰς ἀσφαλτέστατον μέρος . . . Πήγαινε νά εὖρῃς τὸν ἡγεμόνα, Ἀσσάνη, ἀγάπη μου, καρδία τῆς καρδίας μου, καὶ διηγῆθη αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν, διότι τὸ πτηνὸν τὸ ὅποιον ἔφαγε ἦτον ἀγριόγαλλος!

(Κατὰ τὸ ἰταλικόν.)

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ.

Ἐν τῇ πολυτόμῳ Κινεζικῇ φιλολογίᾳ τὸ δράμα κατέχει ἐπίσηλον θέσιν· καὶ τοὶ δὲ οἱ Κινέζοι δὲν δύνανται νὰ καυχήθωσιν ὅτι ἔχουσι δραματικὸν τινα συγγραφεὺς μεγάλου καὶ δοξάζοντα τὸ ἔθνος των, οὐχ ἥττον ὁμοῦς τὰ δραματικὰ συγγράμματα ἐν Κίνᾳ εἰσὶν ἀπειροπληθῆ. Τὸ ὄλον αὐτῶν ἀποτελεῖ 199 τόμους. Ἐξ αὐτῶν ἐξέλεξεν 100 δράματα, τὰ καλλίτερα, καὶ ἀπετέλεσαν βιβλίον καλούμενον «Γουέν-Ἰμ-πέ-Τσίγκ». Ἐκ τούτων πάλιν οἱ Ἑβραῖοι μετέφρασαν τὰ ἐκλεκτώτερα εἰς τὰς γλώσσας των — ἀγγλιστὶ δηλ. καὶ γαλλιστὶ, — ἐνῶ ἄλλων ἔδωκαν περίληψιν ἢ ἀνάλυσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῶν Κινέζων ἀυστηρότης, μὴ θελούντων κατ' οὐδένα λόγον ἐπιμιξίαν μετ' ἄλλων ἔθνων, κωλύει ἡμᾶς τοῦ σπουδάσαι τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα αὐτῶν κατὰ βάθος, ἡ μελέτη τῶν δραμάτων των θεωρεῖται σπουδαῖον μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου.

Τὸ μᾶλλον ἐφελκύν ἡμᾶς μέρος τῶν δραματικῶν Κινεζικῶν ἔργων εἰσὶ τὰ ἄσματα, ἅπερ ἐν αὐτοῖς εἰσὶ διεσπαρμένα. Ὅ,τι λεπτότερον καὶ τεχνικώτερον δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ δράματα ταῦτα, εὐρίσκειται εἰς τὰ ρηθέντα ἄσματα, ἅτινα δὲν εἶναι ἄλλο ἢ παραγράφοι τοῦ δράματος, προωρισμένοι νὰ ἄδωνται. Ὁ ἐπίσκοπος Χούρᾶ διατείνεται ὅτι ἀνεῦρε μεγίστην ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν ἄσμάτων αὐτῶν καὶ τῶν χορικῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων.

Ἴδου ἓν δεῖγμα, ληφθὲν ἐκ τινος δράματος. Φαίνεται ὅτι ἄδει αὐτὸ ὁ Χάν τῶν Ταρτάρων.

Πνέει ἡ αἶρα τοῦ φθινοπώρου
Ἄκανονίστως εἰς τοὺς λειμῶνας,
Καὶ ἡ νυκτὶα σελήνη φέγγει
Ἀκόμψων ἄνωθεν καλυδῶν,
Ἀχρωμένῃ τοῦ περαπῶνου
Ἄλλου ἤξιαι ποιμενικῶν.

Μὲ τόξα ὄλοι των τεταμένα
Ἄνδρες ἀνδρείοι μαχηταί,
Ἐτοιμοὶ εἶναι νὰ μ' ὑπακούσῃ,
Εἶμαι ὁ μόνος των ἀρχηγός·
Εἶν' αἱ φυλαὶ των ἐνδοξοὶ φίλοι
Τῆς δυναστείας ἐμοῦ τοῦ Χάν.

Πολλάκις τοὺς ἀκανονίστους τούτους στίχους καθιστᾷ ὁ συγγραφεὺς δυσνοήτους, διότι κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν Κινέζων, κύριος σκοπὸς τοῦ στίχου εἶναι τὸ κηλεῖν τὰ ὄντα.

Οἱ ἠθοποιοὶ δὲν χαίρουσιν ἐν Κίνᾳ πολὺν σεβασμὸν. Εἰς τὰς γυναίκας οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται τὸ ἔργον τῆς ἠθοποιου. Ὁ νόμος δὲ ὀρίζει ὅτι πάντες οἱ περιπλανώμενοι ἠθοποιοὶ, οἵτινες ἤθελον ἀγοράσαι παιδίον ἢ παιδίσκας ἐλθεῖν προσώπων, ὅπως διδάξωσιν αὐταὶ τὴν τέχνην των, ἢ ὅπως συζευχθῶσιν ἢ υἰοθετήσωσιν αὐτάς, θέλουσι τιμωρεῖσθαι δι' 100 ραβδισμῶν (μπαμποῦ). Ἡ αὐτὴ ποινὴ καταγιγνώσκειται καὶ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου, τοῦ πωλοῦντος παιδίον ἐλευθέρων, ὡς καὶ κατὰ τῶν γυναικῶν, αἵτινες, γεννηθεῖσαι ἐξ ἐλευθέρων γονέων, ἤθελον συζευχθῆ πλανοβίους ἠθοποιούς.

Λέγεται ὅτι εἰς μόνον τὸ Πεκίνον ὑπάρχουσι πολλὰ ἑκατοντάδες κωμικῶν θιάσων, ἰδίως ὁπόταν ἡ αὐτὴ διαμένῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν. Ὅταν ἡ αὐτὴ δὲν εὐρίσκειται εἰς Πεκίνον, τότε περιέρχονται τὰς διαφόρους πόλεις, ὡς πράττουσι καὶ οἱ ἐν Ἑυρώπῃ ἠθοποιοὶ. Ἐκαστος Κινεζικὸς θιάσος σύγκειται ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ἐξ 8—10 προσώπων, ἅτινα εἰσὶ κυριολεκτικῶς ὑπηρεταί, ἢ μᾶλλον δούλοι, τοῦ θιασάρχου ἢ ἐργολάβου. Ταξειδεύουσιν ἐντὸς λέμβου κεκαλυμμένης τὰς διώρυγας καὶ τοῦ ποταμοῦ (διότι αἱ πλείστα τῶν Κινεζικῶν πόλεων εἰσὶ παραποτάμιοι), ἢ δὲ λέμβος ἐκεῖνη εἶναι ἡ μόνη κατοικία των, ἐντὸς δ' αὐτῆς ποιοῦσι καὶ τὰς δοκιμὰς καὶ διδάσκονται ὑπὸ τοῦ θιασάρχου.

Ὅταν κληθῶσιν ἐν τινι συναναστροφῇ, ὁμοῦς παραστήσωσι, παρουσιάζουσι κατάλο-

γον τῶν δραμάτων, ἅτινα δύνανται ἀμέσως νὰ παραστήσωσιν. Ὁ οἰκοδεσπότης συμβουλεύεται τότε τοὺς προσκεκλημένους, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ἐκλέξωσι. Μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκονται τὰ δρόματα τῶν προσώπων τοῦ προτιμηθέντος δράματος, καὶ ἂν ἐν αὐτοῖς συμπέσῃ νὰ ὑπάρχῃ ὄνομα, ὅπερ φέρει καὶ τις τῶν τῆς συναναστροφῆς, ἀποροίπτεται, ἐκλεγομένου πάραυτα ἑτέρου, ὅπως μὴ αἰ πράξεις καὶ οἱ λόγοι τοῦ ἠθοποιου προσβάλλωσιν ἀκουσίως αὐτόν. Τοῦτο ὁμοῦς, κατὰ τὸν Davies, δὲν τηρεῖται πάντοτε, ὡς δὲν τηρεῖται ὁ νόμος, ὅστις ἀπηγόρευσε τοῖς ἠθοποιοῖς νὰ διδάσκωσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς δράματα ἢ κωμωδίας φέροντα αὐτοκράτορας, αὐτοκρατεῖρας, ἐξόχους πρίγκιπας, ὑπουργοὺς καὶ στρατηγούς ἀρχαίων χρόνων, νόμος, ὅστις καθ' ἑκάστην παραβιάζεται.

Ὅταν ὁ λαὸς θέλῃ νὰ διασκεδάσῃ, ἀνοίγεται κατάλογος εἰσφορῶν. Ὑπογράφονται δὲ πολλοὶ, μέχρις οὗ κλυθῆ τὸ ἀναγκαιῶν ποσὸν πρὸς ἔγερσιν προσωρινοῦ θεάτρου καὶ πληρωμὴν τῶν ἠθοποιῶν. Πολλάκις οἱ ναοὶ μεταβάλλονται εἰς θεάτρον· δὲν πρέπει δὲ τοῦτο νὰ φανῇ παράδοξον, ἀφοῦ αἱ παγῶδες πολλάκις μεταβάλλονται εἰς αἰθούσας παιγνιδίου ἢ εἰς καταλύματα ξένων πρέσβεων ἢ ἀξιωματικῶν, ταξειδεύόντων χάριν ὑπηρεσίας.

Τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Κίνας ἔχουσι μεγάλην αἰθουσαν ὠρισμένην διὰ παραστάσεις πρὸς διασκεδάσιν, ἀπαράλλακτα ὡς ἐγένετο ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ Ἑλισάβετ. Καὶ ταῦτα πάντα γίνονται, διότι ἐν Κίνᾳ δὲν ὑπάρχει τὸ ἔθιμον τοῦ ἐγείρειν δημόσια θεάτρα διαρκῆ. Ἐὰν προσωρινὰ ὁμοῦς θεάτρα δὲν ἀπαιτοῦσι μεγάλην δαπάνην χρημάτων ἢ χρόνου διὰ τὴν ἱδρυσιν. Κινεζικὸς θιάσος ἐντὸς δύο ὥρων ἐγείρει θεάτρον. Στέγη ἐκ ψιάθου, ὑποβάσταζομένη ὑπὸ κελάμων μπαμποῦ· ἱκρίον ἐκ

σανίδων, ὕψους 6—7 ποδῶν, χρησιμεῖον ἀντὶ σκηνῆς· μεγάλη ἐκ χρωματιστοῦ ὑφάσματος ἀλλάξια περικαλύπτουσα τὸ ὄλον· ἰδὸν τὸ θεάτρον.

Ὅταν ἡ πρεσβεῖα τοῦ Λόρδου Μακάρτνεϋ ἔπλεε τὸν ποταμὸν Πέκιο, ἔστη πρὸ τῆς πόλεως Τιέν—Σίγκ· αὐθωρεὶ ἠγέρθη προσωρινὸν θεάτρον πρὸ τοῦ πλοίου τοῦ πρέσβεως καὶ παρεστάθησαν ἐν αὐτῷ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας διάφοροι παντομίμαι καὶ ἱστορικὰ δράματα. Οἱ ἠθοποιοὶ ἔφερον τὸν ἱματισμὸν τῆς ἐποχῆς τοῦ δράματος.

Ἐν τῶν δραμάτων τούτων, λέγει ὁ Σίρ Γεώρ. Στάουντων, ἐφείλκυσε πλείοτερον τὴν προσοχὴν ἡμῶν. Παρίστανεν ἓνα αὐτοκράτορα καὶ μίαν αὐτοκράτειραν, οἵτινες ἔζων ἐν μεγάλῃ εὐδαιμονίᾳ, ὁπόταν αἴφνης οἱ ὑπηκοοὶ των ἐστασίασαν. Συνήφθησαν μάχαι πολλαὶ, καὶ τέλος ὁ ἀρχηγὸς τῶν στασιασάντων, ὅστις ἦν στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, φονεύει ἰδιοχείρως τὸν μονάρχην καὶ τρέπει εἰς φυγὴν τὰ αὐτοκρατορικὰ στρατεύματα. Ἐμφανίζεται τότε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ πεφυλακισμένη αὐτοκράτειρα, ἀπηλιπισμένη διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου τῆς καὶ τοῦ θρόνου, καὶ τρέμουσα ἐκ τοῦ φόβου ὅτι θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν τῆς. Ἐνῶ σχίζει τὰ ἐνδύματά τῆς καὶ ἀνασπᾷ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, ὁ νικητῆς ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ πλησιάζων αὐτήν, τῇ ἀμιλεῖ εὐγενῶς, τὴν παραγορεῖ, τῇ προσφέρει λατρειάν, καὶ, ὡς Ριχάρδος ὁ Γ'. ἐπροᾶξε πρὸ τῆς Ἀννης ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ Σαίξπηρ, κατορθυῖ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν νὰ ἀπομάξῃ τὰ δάκρυα τῆς αὐτοκράτειρας. καὶ νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ λησμονήσῃ τὸν σύζυγον, νυμφευομένη αὐτόν. Τὸ δράμα περατοῦται διὰ τῆς τελετῆς τῶν γάμων.

ΤΟ ΠΕΡΥΚΝΩΜΕΝΟΝ ΓΑΛΑ.

Τὸ περुकνωμένον γάλα εἶναι ὀλίγον γνωστὸν ἐν Αἰγύπτῳ, διότι τὸ ἐγγώριον ἀρκεῖ εἰς τὴν κατανάλωσιν. Διὰ τοῦτο θὰ γράψωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ γάλακτος τούτου, οὕτινος τὸ μονοπώλειον ἔχει ἡ Ἑλβετία.

Ἡ διατήρησις τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν καὶ ἡ μετακλίσεις αὐτῶν, δύνανται νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ἀποξηράνσεως τεχνικῆς. Γνωστὸν ὑπάρχει ὅτι τὰ πλείστα τῶν τροφίμων περιέχουσι μέγα ποσὸν ὕδατος, οὗ εὐκόλος εἶναι ἡ ἀφαίρεσις. Τοῦ ὕδατος τούτου ἐξατμιζομένου, ἐπέρχεται ἡ συμπύκνωσις τοῦ θρεπτικοῦ μέρους ἐν ὀγκῷ μικροτέρῳ, ὅστις, ἀπαξ εἰσαχθεὶς ἐντὸς κεκλεισμένου δοχείου, δύναται ἐπ' ἀόριστον χρόνον νὰ διατηρηθῇ, διότι θράσις δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἄνευ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ὑγροῦ ἀέρος. Ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ ἐπιπροσθέσωμεν εἰς τὴν οὐσίαν τὴν οὕτω κεκλεισμένην, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς χρήσεως, τὸ αὐτὸ ποσὸν ὕδατος, ὅπερ ἀρχῆθεν ἀφηρέσαμεν ἐξ αὐτῆς.

Ταύτη τῇ μεθόδῳ κατασκευάζεται τὸ ἐκχύλισμα τοῦ κρέατος ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ ἐν Χιλῇ, ἐνθα τὸ κρέας ὑπάρχει ἀφθονον καὶ μὴ δυνάμενον νὰ καταναλωθῇ ἐπιτοπίως. Τῇ αὐτῇ μεθόδῳ ἐν Ἑλβετίᾳ κατασκευάζεται τὸ περुकνωμένον γάλα, ὅπερ ἐν ζυμικῇ καταστάσει ἐγκλείεται εἰς δοχεῖα καὶ ἀποστέλλεται πανταχοῦ τῆς γῆς.

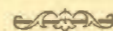
Τὸ σπουδαιότερον ἐργοστάσιον περुकνωμένου γάλακτος ὑπάρχει ἐν Σάμ. τῆς Ἑλβετίας, ὅπερ κατ' ἐκάστην μεταπαιεῖ τὸ γάλα τρισχιλίων ἀγελάδων, ὅπερ κατὰ πᾶσαν πρωτὴν καὶ ἐσπέραν συγκομίζεται παρὰ τῶν χωρικῶν. Ἐκαστὸν κυτίον περιέχει 450 γραμμάρια γάλακτος περुकνωμένου, παράγον 2 1)2—3 λίτρας κοινοῦ γάλακτος, ὅποταν προστεθῇ ὕδωρ πενταπλάσιον τοῦ θάρους αὐτοῦ.

Ὅταν τὸ γάλα κομισθῇ εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ὑποβάλλεται πρῶτον εἰς ζύγισιν. Πρὸς τοῦτο χύνεται διὰ μέσου μεταλλικοῦ ὑφάσματος ἐντὸς λέβητος ἐκ χαλκοῦ κασιτερωμένου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὀπὴ κεκλεισμένη δι' ἐμβόλου καὶ στηρίζομένη ἐπὶ πλάστιγκος. Μεθ' ἐκάστην ζύγισιν τὸ γάλα καταρρέει ἐντὸς μεγάλων ξυλίνων δοχείων περικεκαλυμμένων διὰ ψευδαργύρου καὶ τεθειμένων εἰς ὑπόγεια. Τὸ ὅλον μίγμα δοκιμάζεται πρῶτον διὰ τοῦ γαλακτομέτρου, ὅπως ἐξετασθῇ ἂν περιέχῃ τὰς κατὰ μέσον ὅρον ιδιότητες, εἶτα διὰ κρουῶν διοχετεύεται ἐντὸς μεγάλων κυλινδρικών δοχείων ἐξ ὀρειχάλκου. Τὰ δοχεῖα τίθενται ἐντὸς πίθου κυκλωτοῦς πλήρους ὕδατος καὶ ἔχοντος δεινότερον ἐκ ξύλου πυθμένα, εἰς τὰ ὅποια φθάνει ὁ ἀτμός. Οὕτω τὸ γάλα θερμαίνεται βραδέως ἐν τῷ ὕδατι, καὶ εἶτα ἀντλεῖται διὰ χοανῶν ἐξ ἐκάστου δοχείου καὶ χύνεται εἰς λέβητα, φερόμενον εἰς θράσιν. Ἀντλεῖται πάλιν διὰ χοανῶν καὶ μεταφέρεται εἰς μέγα δοχεῖον ἐν ᾧ ὑπάρχει λευκὴ σάκχαρις ἀναλόγου θάρους. Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς διαλύσεως χύνεται πολλάκις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον δοχεῖον διὰ μέσου ὑφάσματος μεταλλικοῦ, ὅταν δὲ τὸ μίγμα καταστῇ τέλειον, τὸ γάλα διὰ σωλῆνος ἀπορροφᾶται καὶ διοχετεύεται εἰς λέβητας ἐξατμίσεως. Ἐὰ σκευὴ ταῦτα, ἅπερ ὁμοιάζουσι ταῖς ἐν χρήσει πρὸς συγκέντρωσιν τῶν σακχαρωδῶν χυμῶν, θερμαίνονται ἐν διπλῷ πυθμένι ὑπὸ ἀτμοῦ, ἐνούμενα μετὰ στήλης συμπυκνώσεως, ἥτις συγκοινωνεῖ μετὰ ἀεραντλιῶν. Ὑπὸ τοῦς ὅρους τούτους τὸ γάλα θρᾶζει ἐν θερμοκρασίᾳ 60 περίπου βαθμῶν. Ἐκ διαλειμμάτων ὁ ἐργάτης λαμβάνει δείγμα, καὶ ὅταν κρίνῃ ἐκ τοῦ ἰξώδους τοῦ γάλακτος ὅτι ἡ συμπύκνωσις εἶναι ἐπαρκής, ἀφαιρεῖ, μέσῳ σωλῆνος ὑπάρχοντος ὑπὸ τὸν λέβητα, τὸ γάλα, ὅπερ χύνεται εἰς τὸ ὑπάγειον ἐντὸς δοχείων ἐκ λευκοσιδήρου, βα-

πτίζομένων ἐν ὕδατι ψυχρῷ. Ἐκεῖ ἀδιακόπως ταράσσεται διὰ μεγάλου κοχλιαρίου ξυλίνου, ἄχρις οὗ ψυχρανθῇ. Τὰ δοχεῖα ταῦτα κομίζονται εἶτα εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἐργοστασίου, καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς γάλα χέεται ἐντὸς κάδου μετὰ κρουῶν, ἀφ' ὅπου τίθεται ἐντὸς κυτίων ἐκ λευκοσιδήρου, κεκλεισμένων διὰ πώματος μολυβδοκολλητού.

Οὕτω παρασκευαζόμενον τὸ προϊόν, διατηρεῖται ἐπὶ μακρὸν χρόνον, καὶ ὅταν ἐπιανοιχθῇ τὸ κυτίον. Αἱ δοκιμαίαι αἰτινες ἐπαναλαμβάνονται ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν, ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς διατηρήσεως τοῦ γάλακτος εἶναι ἤδη λελυμένον.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τὰ παράπονά μας. — Ἄλλοτε, ὅτε ἐγράψαμεν περὶ συρμοῦ, αἱ κυρίαί μικροῦ ἐδέησε νὰ μᾶς πνίξωσιν. Ἦναγκάσθημεν, ὅπως σωθῶμεν ἐκ τῆς ὀργῆς των καὶ μὴ πάθωμεν ὅ,τι ὁ Εὐροπίδης, νὰ ἀνακαλέσωμεν ὅσα ἐγράψαμεν, καὶ νὰ ζητήσωμεν ἐπισήμως συγγνώμην. Δὲν ἐφθασε δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἀπεφασίσαμεν νὰ κολακεύσωμεν τὰς κυρίας, δημοσιεύοντες συνταγὰς τινὰς γλυκισμάτων καὶ ἄλλων ὀρεκτικῶν. Καὶ οὕτω μὲ τὰς κυρίας ἐσυμφιλιώθημεν. Ἀλλά. . . ἐπέσαμεν ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάρυδιν! Τώρα ἐκήρυξαν ἡμῖν τὸν πόλεμον οἱ ἄνδρες! Πολλοὶ φίλοι συνδρομηταί μας μᾶς διεβίβασαν παράπονα, ὅτι ἐνῶ προχθὲς, γράφοντες κατὰ τοῦ συρμοῦ, ἀπεβλέπομεν εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, σήμερον, δημοσιεύοντες γλυκισμάτων συνταγὰς, φθάνομεν εἰς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, διότι αἱ κυρίαί ἀπαιτοῦσι νὰ κατασκευάζωσιν αὐτὰ, καὶ ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς τὰ ἐπιτυχάνουσι θαυμασιῶς, ὑποβάλλουσιν ἀφ' ἑτέρου εἰς δαπάνας τοῦς συζύγους των, ἀπαιτοῦσαι νὰ τοῖς ἀγοράζωσιν οὗτοι τὰ χρεῖ.

ῶδη πρὸς κατασκευὴν των.

Ἦθελήσαμεν λοιπὸν νὰ ἐφελκύσωμεν τὴν ἀγάπην τῶν ἀνδρῶν κατ' ἀρχάς, καὶ εἰλικύκυσάμεν τὸ μίσος τῶν γυναικῶν· σήμερον ζητοῦμεν νὰ φιλιωθῶμεν μὲ τὰς γυναῖκας, καὶ προκαλοῦμεν τὴν ὀργὴν τῶν ἀνδρῶν! Δεινὴ εἶναι ἡ θέσις μας! Καὶ ἐνῶ εἰς τόσῳ δεινὴν εὐρισκόμεθα θέσιν, αἱ κυρίαί μᾶς ἐγκαταλείπουσιν ἀνυπερασπίστους, καὶ μάλιστα, ἐνῶ διὰ τῶν συνταγῶν μας κατασκευάζουσι τὰ γλυκίσματα, δὲν μᾶς ἔστειλαν οὐδὲ ἐν τεμάχιον ἐξ αὐτῶν, ὅπως καὶ ἡμεῖς πιστεύσωμεν ὅτι δὲν μᾶς ἐλησμόνησαν ἐξ ὀλοκλήρου!

Αὐτὰ εἶναι τὰ παράπονά μας. Τὰ ἐκθέτομεν διὰ νὰ ἀνακουρισθῶμεν ὀλίγον, ἀλλ' ὅσῃν καὶ ἂν αἰσθανόμεθα ἀνακούρισιν γράφοντες, αὕτη δὲν φθάνει ποτὲ τὴν ἀνακούρισιν ἢν θὰ ἡσθανόμεθα ἂν κατεβροχθίζομεν ἐν γλύκισμα, στελλόμενον ἡμῖν παρὰ τρυφερότατης κυρίας. Δὲν ἔχομεν δίκαιον;

Ἡρωϊσμός γυναικεῖος. — Τῷ 1213, ὁ Οὐεϊ-Σάο-Βάν, αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, ἐπέσε θυμῶν τοῦ Χοῦ-Σάν-Οῦ, ἐνὸς τῶν ἀπογόνων τοῦ περιφήμου Ἀσοῦ-Λῆ. Ὁ προδότης οὗτος κατέλαθε τὸ ἀνάκτορον, ἐν ᾧ κατώκει ὁ ἀτυχῆς μονάρχης, ὃν ἤγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνθα μετ' ὀλίγον τὸν ἐστραγγάλισε. Μία τῶν βασιλισσῶν, ἐντεταλμένη τὴν φύλαξιν τῆς αὐτοκρατορικῆς σφραγίδος, ἕμα ἤκουσε τὴν ταραχὴν, ἔσπευσε εἰς τὸ μέρος ὑπῆρχεν ἡ σφραγίς καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ σύμβολον τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας ἐνεκλείετο, περιμένουσα τὸ τέλος τοῦ ἀπεικταίου συμβεβηκότος. Ὁ Χοῦ-Σάν-Οῦ ἐπεμψεν εὐνοῦχον, ὅπως λάβῃ τὴν σφραγίδα, ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος βασίλισσα τῷ εἶπε:

— Τὸ σύμβολον τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξου-

είας δὲν εἶναι προωρισμένον παρὰ διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Χοῦ-Σάν-Οὐ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ὑπὲρ τοῦ. τί θέλει λοιπὸν τὸ ἱερὸν τοῦτο κειμήλιον;

— Νῦν, ἀπήντησεν ὁ εὐνοῦχος, νῦν ὅτε ὁ Οὐρανὸς ἐπέτρεψε τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος, ὃν οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ σώσῃ, τίς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐμποδίσῃ ὅπως τὴν σφραγίδα λάβῃ ἄλλος παρὰ τὸν υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ; Σκέψθητι μᾶλλον, ὦ Βασίλισσα, πῶς θὰ σώσῃς τὴν ἰδικὴν σου ζωὴν.

Ἡ βασίλισσα ἐφύραζεν ἐξ ὀργῆς καὶ ὑψούσα τὴν φωνήν, εἶπεν:

— Ἀθλοῖοι! Δουλοῖοι σεῖς τοῦ Αὐτοκράτορος, εὐεργετηθέντες μυριάκις παρ' αὐτοῦ, ἀντί νὰ ἀποδείξητε τὴν εὐγνωμοσύνην σας ἐν τῇ φοβερᾷ ταύτῃ περιστάσει, ὑπακούετε εἰς τὰς διαταγὰς ἐνός στασιαστοῦ; Θέλετε ἴσως νὰ λάβητε διὰ τῆς βίας τὴν αὐτοκρατορικὴν σφραγίδα; Ἐγὼ δὲν τὴν παραδίδω εἰς οὐδένα, ἐφ' ὅσον ὑπάρχω ἐν τῇ ζωῇ!

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐνηγκαλίσθη τὸ κιβώτιον, καὶ χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, προσεκολλήθη ἰσχυρῶς εἰς αὐτό. Ὁ εὐνοῦχος ἠναγκάσθη νὰ φονεύσῃ αὐτήν, ὅπως λάβῃ τὸ κιβώτιον. Τὸ γεγονός τοῦτο περιελθὸν εἰς γινῶσιν τοῦ λαοῦ, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά του, διότι τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐφόνευσαν τὸν Χοῦ-Σάν-Οὐ.

Ἡ ἀμάθεια. — Ὁ τῶν Ἀράβων Νομοθέτης εἶπε τὰ ἐξῆς περὶ ἀμαθείας.

Ἡ ἀμάθεια εἶναι πηγὴ παντὸς κακοῦ. ὑπάρχει ὅμως καὶ κακὸν χεῖρον πάντων, ἡ ἀγνοία τῆς ἡμετέρας ἀμαθείας. Ὁ ἀμαθὴς οὐδέποτε δύναται νὰ προσέξῃ εἰς ὅ,τι γινώσκει, ἢ νὰ σκεφθῇ εἰς ὅ,τι πράττει. Ἐὰν παρατηρήσῃ μίαν ἀρετὴν εἰς ἑαυτὸν, νομίζει ὅτι κέκτηται ἑκατόν. Ἐὰν ἴδῃ χιλιάς ἀτελείας, δὲν πιστεύει ὅτι ἔχει οὐδὲ μίαν.

Τὰ ὄρη διὰ τῆς ἠχοῦς ἐνδεικνύουσι τὴν χαρὰν ἢν αἰσθάνονται ἀκούοντα μελωδικὴν φωνήν. Τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα ἀνοίγουσι τὰ ἐαυτῶν πέταλα εἰς τὸ ἄσμα τῶν στρουθίων. Αἱ κάμηλοι ἀγάλλονται ὅταν ἄδωσιν οἱ ὀδηγοὶ των. Βεβαίως, πρέπει νὰ ἦναι τις τραχύτερος καὶ βλακίστερος ζώου, ὅπως μὴ εὐαρεστῆται εἰς τὴν συνομιλίαν ἀνδρὸς εὐπαιδέου.

Οἱ ποντικοὶ ὡς κινητήριος δέναντις. —

Εἰς Κιρκέλδαν, μικρὰν πόλιν τῆς Ἀγγλίας, χρησιμοποιοῦσιν ἀπὸ τινος ἐν τινι βαμβάκω κλωστήρι, ὡς κινητικὴν δύναμιν, τὰ δὲ κληρὰ ἐκεῖνα ζῶα, τὰ ὅποια πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐξολοθρεύσωμεν, τοὺς ποντικούς, δηλαδή. Πρὸς τοῦτο οἱ ποντικοὶ κλείονται ἐν τινι μηχανῇ ἀποτελούσῃ εἰδός τι τροχοῦ, τιθεμένου εἰς κίνησιν ἅμα οὗτοι βαδίζουσιν. Ἐν τῇ περιστροφικῇ ταύτῃ κινήσει εἰς ποντικὸς διατρέχει καθ' ἑκάστην ἡμέραν 10 ἕως 11 ἀγγλικὰ μίλλια, ἢτοι 16 ἕως 17 χιλιόμετρα, καὶ νῆθει περὶ τὰς ἑκατὸν κλωστάς. Εἶναι βεβαίως μικρὸν τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀλλ' ἡ μὲν τροφή ἑκάστου ποντικοῦ, συνισταμένη εἰς ὀλίγον ἐκ βρώμης ἄλευρον, δὲν ὑπερβαίνει ἐτησίως τὰ 60 λεπτά, ἐνῶ οὗτος φέρει ὠφέλειαν 8 ἕως 8.50 φράγκων· ὥστε ἐὰν ὑπολογίσωμεν πρὸς τὴν τροφήν καὶ 1.25 φράγκου δι' ἐπιδιορθώσεις τῆς μηχανῆς, ἕκαστος ποντικὸς φέρει ἐτησίως καθάραν πρόσοδον 6 φράγκα καὶ τοὶ πλέον. Ἐνεκα τούτου ὁ ἐργοστασιάρχης, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν μοναδικὴν ταύτην κινητήριον δύναμιν, ἐμίσησεν οἰκίαν τινὰ, ὅπου ἐτοποθέτησε χιλιάς μικρὰς μηχανὰς κινουμένας ὑπὸ ποντικῶν, ὑπολογίζων, ὅτι κατ' ἔτος θέλει ἀπολαμβάνει 62,000 φράγκων κέρδος ἐξ αὐτῶν.

Φιλονομία. — Κατὰ τὸ ἔτος 1866 τὴν

σαρες Αὐστριακοὶ στρατιῶται λιποτακτήσαντες, συνελήφθησαν καὶ καταδικασθέντες εἰς θάνατον, διετάχθησαν τέλος νὰ ρίψωσι μεταξὺ των κληρὸς τίς ἐξ αὐτῶν νὰ τουφεκισθῇ πρῶτος. Καὶ οἱ μὲν τρεῖς ἔστυραν τὸν κληρὸν των, ὁ τέταρτος ὅμως διεμαρτύρητο ὅτι δὲν ἠδύνατο, διότι ἡ Α. Μ. εἶχεν ἀσθηρῶς ἐμποδίσει πᾶν εἶδος τυχερῶν παιγνιδίων. «Καί», προσέθεσε, ἀδὲν δύναμαι νὰ δώσω μεγαλεῖτερον δεῖγμα τῆς μετανοίας μου, εἰμὴ ὑπακούω εἰς τοὺς νόμους τῆς Α. Μεγαλειότητος». Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἀνεβλήθη ἐκ τούτου· ἡ δ' ἀφήγησις τοῦ ἀστείου τούτου ἐστάλη εἰς Βιέννην πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, οὗτος δὲ τηλεγραφικῶς διέταξε νὰ συγχωρηθῶσι καὶ οἱ τέσσαρες.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ.

1. Τὰ λινὰ καὶ τὰ βρυβακερὰ ὑφάσματα, ὅταν ὑγρὰ ὦντα, ἐγγίσωσιν εἰς ἀντικείμενα σιδηρᾶ, ἀποκτῶσι κοκκινωπάς τινὰς κηλίδας, αἰτινὰς μόνον διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου ἐξαλείφονται:

Ἐντὸς ἀγγείου ἢ πινακίου τίθεται ὀλίγον ὑδροχλωρικὸν ὀξύ, ὅπερ ἀραιώνεται διὰ θερμοῦ ὕδατος. Ἐν τῇ διαλύσει ταύτῃ τίθεται τὸ κηλιδωμένον μέρος τοῦ ὑφάσματος καὶ κρατεῖται ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἐν ἡ τὸ πολὺ δύο λεπτά τῆς ὥρας· ἀκολούθως ἐξαγεται καὶ πλύνεται καλῶς διὰ σάπωνος καὶ ψυχροῦ ὕδατος.

2. Κατὰ τῶν διὰ τὰς κυρίας τόσῳ δυσάρεστον ἐντόμων, τῶν κατσαριδῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμφωλεύουσιν εἰς τὰ ἐρμάριζα, ἐν οἷς φυλάσσονται τὰ φαγητὰ, τὰ ἀλευρώδη, τὰ ψωμία καὶ ἄλλα, τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς θανάτωσιν αὐτῶν εἶνε μίγμα ἐκ τῆς ἀληθινῆς ἐντομοφθόρου κόνωος μετὰ τετριμένου βόρρακος καὶ ὀλίγης ζακχάρεως. Ἐλάχιστον ποσὸν ἐξ αὐτοῦ τοῦ μίγματος τρωγόμενον ὑπ' αὐτῶν τὰ θανατόνει.

3. Καλὸν καὶ εὐκόλον γλῦκισμα, λάβε τοὺς κρόκους τεσσάρων ὠῶν, τρία μεγάλα καὶ χιλιάρια ζακχάρεως, ἐπίσης τρία ἀλεύρου, δύο κοχλιάρια γάλακτος καὶ τὸν ζωμὸν ἡμίσεος λεμονίου. Κτύπησον τὰ λευκώματα τριῶν ὠῶν, ἕως ὅτου ἀφρίσουν, καὶ ἀνάμειξε τα μετὰ τὸ ἄλευρον, τοὺς κρόκους κτλ. Θέσον τὸ ὄλον ἐντὸς φόρμας ἠλειμμένης διὰ βουτύρου καὶ στεῖλέ το εἰς τὸν φούρνον.

4. Διὰ νὰ καθαρῆσιν τὰ μάρμαρα ἀπὸ λιπαρὰς οὐσίας καὶ ἄλλας κηλίδας, λάβε ἴσῃν ποσότητα κιμωλίας γῆς καὶ κισσῆρεως καὶ διπλασίαν ποσότητα κοινῆς σόδας· κοπάνισον τὸ ὄλον εἰς ἰγδίων καὶ μεταχειρίσου τὴν κόβην μετ' ὀλίγου ὕδατος.

5. Ἀσπρόρρουχα πλύνοντο διὰ θαλασσίου ὕδατος, ὅταν ἐντὸς τούτου ριφθῇ σόδα, πῦτσα, ἢ στάκτη ἀρκετῇ, ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ καταστῇ γαλακτώδες.

6. Τὰ ὠὰ διατηροῦνται εἰς καλὴν κατάστασιν ἐπὶ πολὺν καιρὸν, ὅταν, ἀφοῦ πρῶτον βυθίσωμεν αὐτὰ ἐντὸς διαλύσεως κόμμιοις ἀραβικοῦ καὶ τὰ στεγνώσωμεν, τὰ θέσωμεν ἔπειτα ἐντὸς κόνωος ξυλανθράκων.

Σήμερον, φεῦ! προσποίησις καὶ τέχνη βασιλεύει...
Τὸν κόσμον ὄλον διοικεῖ
Μοῖρα ἀπάσις, κακὴ,
Καὶ πᾶν γενναῖον αἰσθημα σήμερον εἶναι χλεῦη!

ὦ! τίς νεᾶνις σήμερον τὴν ἀρετὴν θηρεῖ;
Καὶ ποῖα δύναται γυνὴ
Ἴνα κληθῇ κόρη ἀγνή,
Ἀφοῦ ψευδῆς πολιτισμὸς τῶν φράγκων βασιλεύει;

Μεγάλη πολυτέλεια, χοροί, κυμάλων ἤχοι,
 Ἐρωτες ἄσμενοι πολλοί,
 Τρόποι ψευδεῖς, ἀπατηλοί,
 Ἐγωῖσμός ὑπέρτατος, μελοδραμάτων στίχοι.

Ἰδοῦ, ἰδοῦ πολιτισμός ! Ἰδοῦ ἠθῶν ἀπλότης,
 Ἐν χώρᾳ, φεῦ ! Ἑλληνικῇ . . .
 Ἐνθα ἐνδόξως νὰ οἰκῇ
 Τῆς Πηνελόπης ὄφρα εἶεν ἡ ἱερὰ ἀγνότης !

Πολιτισμός ! ἐπιφανεῖ ὁ κόσμος ὁ τυφλώτων...
 Ὄσανεῖ ἦν πολιτισμός
 Ἄλλο τι ἢ Ἑλληνισμός,
 Ἄλλο παρὰ ἡ μίμησις τῶν χρόνων μας τῶν πρώτων !

Ἀλλὰ καθὼς ἐν αὐχμηρᾷ ἐρήμῳ ἀπαντῶνται
 Ὅσασίς κἄποτε τερπναί,
 Οὕτω καὶ σήμερον ἀγναί
 Νεανίδες εὐρίσκονται... μικρὸν πλὴν ἐκτιμῶνται !

Εἶδον κ' ἐγὼ ἐν πρότυπον ἀγνότητος ἀγίας,
 Κόρην ἐνάρετον, καλὴν,
 Ἀθάνα, πάντοτε δειλὴν,
 Θαυμάσιον εἰκόνημα ἀγγελικῆς καρδίας !

Τῆς γυναικὸς τὸ θελκτικόν, τὸ θεῖον μεγαλεῖον
 Δὲν τὸ διέφευσε ποτῶς,
 Καὶ ὡς τὸ δένδρον ὁ κισσός,
 Ἐνηγκαλισθὴ πάντοτε β,τι ἀγνόν καὶ θεῖον.

Ἄειποτε τὸν ἔρωτα ὡς Κίρκην ἀπαίσιαν
 Ἐντρομος ἔφυγε μακρὰν,
 Καὶ τῶν ἀνδρῶν τὴν πονηρὰν
 Ἄειποτε ἀπέφυγε μὲ τρόμον εὐγλωττίαν !

Ὁ ἔρωσ εἶναι θελκτικὸς τὴν ὄψιν καὶ ὠραῖος . . .
 Ὁ ψευδονάρκισσος πλὴν μὴ
 Ἄν δηλητήριον δριμύ
 Εἶναι, ὡς κρῖνος πάντοτε δὲν φύεται ἀκμαῖός ;

Καὶ καθὼς κἄποτε φλοιὸς πικρὸς περικαλύπτει
 Τῶν ἑσπερίδων τὸ γλυκὺ
 Μῆλο, δὲν φαίνεται κακὴ,
 Ψυχρὰ ἢ ἐπιφάνεια ἤτις τιμὴν ἐγκρύπτει ;

Ἡκείνη πλὴν... τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀρετὴν λατρεύει.
 Ἐρωτικοὶ δὲ στεναγμοὶ
 Δὲν τὴν προοῦσι καὶ παλμοὶ,
 Κ' εἰς πονηρὸν μεῖδιμα κάτω τὸ βλέμμα νεύει.

Καὶ ἐμφυλεῖσθαι ἐν αὐτῇ αἰσθητὰ γενναῖα !
 Εἶν' εὐγενῆς καὶ ἀγαθῆ,
 Μὲ εὐφυῖαν ἀληθῆ,
 Εἶναι πολὺ εὐαίσθητος, καὶ τέλος εἶν' ὠραία.

Καὶ τοῦ θιάσου σύμπαντος τῶν ἀληθῶν χαρίτων,
 Ἡγεῖται ἄκρα ἀρετῆ'
 Δύναται ἀρὰ γε θνητῆ
 Νὰ λέγεται: νεανίδος, κόρης τοιαύτης κρείττων;

Τὴν εἶδον εἰς περίπατον, ἀείποτε πλησίον
 Τῆς ἔμφορος αὐτῆς μητρὸς
 Περὶ τὰς στήλας τοῦ Διὸς
 Μὲ χάριν βηματίζουσαν, φαῖδρὰν ὡσεὶ παιδίον.

Πολλάκις ἀπὸ τὸν ἄκον τὴν εἶδον ἐξεληθοῦσαν,
 Εἶχε τὸ πρόσωπον γλυκὺ,
 Ἐβάδις' ὄλωσ' σκεπτικῆ,
 Μ' Ἑλληνικὴν σεμνότητα, εὐλάβειαν δηλοῦσαν.

Ὅταν τὴν βλέπω, μὲ χαρὰν τὴν Ἑλληνίδα βλέπει
 Κ' ἐν μέσῳ τόσοσ φοαγισμοῦ,
 Μετὰ βαθείος στεναγμοῦ
 Τὸ βῆμά μου τὸ ἀπελπι εἰς ἄλλο μέρος τρέπω.

Κ' ἐκείνην μόνην ἀγαπῶ τὴν κόρην τὴν ἀγίαν,
 Οὐχὶ μετ' ἔρωτος, ἀλλὰ
 Καθὼς εἰς σύννεφα θολὰ
 Ὅταν ἰδῶ διάχρυσον Φοῖβου ἄκτινα μίαν !

Ἐν Ἀθήναις. 1873.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Ἀρτεμισία.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰμὴ φυτὸν φυόμενον συνήθως εἰς τὰ ὄρη,
 Ὁ τόνος μου ἂν καταβῆ κατὰ βαθμίδα μίαν,
 Ὅτι ἐκφράζω κάλλιον ἤτο νὰ μὴ ἐχῶρει
 Εἰς ἀναγνώστου μου ποτὲ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν.

ΓΡΙΦΟΣ.

οὐμ

κανμ

σις

σις